

Ἐλεεινός, οἰκτρὸς ἔνθ' ἄν. : Τὸν ἔκαμψ σὺ ἱλιεινὸν καὶ ἄχλιον Αἰτωλ. || Παροιμ.

Τὰ λόγια τῶν πολλῶν | κάμνουν τὸν ἄθλιο τρελλὸ Βάρν. || Ἄσμ.

Ἀνοιξε, καρδιά, τὰ φύλλα νὰ βγῇ ἔξω ἡ ψυχὴ,
δὲ μπορῶ νὰ ὑπομείνω τέτοια ἄθλια ζωή.

Ἦπ.

ἄθλο τό, λόγ. πολλαχ. ἄθρο Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄθλον.

1) Συνήθως κατὰ πληθ. εἰρων., κατορθώματα, πράξεις ἐπίμεμπτοι ἔνθ' ἄν. : Ἐγνοία σου, ἔμαθα τὰ ἄθλα σου καὶ θὰ σὲ συγυρίσω! Κεφαλλ. Μωρέ, αὐτοῦ τὰ ἄθρα του εἶναι μεάλα! Σύμ. 2) Ἐγκαταστάσεις Σύμ. : Ἄτου μέσα ἔναι ἄθρα μεάλα (ἐν ἐργοστασίῳ, ἔνθα ὑπάρχουν μεγάλα ἐγκαταστάσεις μηχανημάτων).

ἀθόγαλος ὁ, ἀμάρτ. ἀθ-θάαλους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄθος καὶ γάλα.

Τὸ κατὰ τὴν πλῆσιν τῶν ἐνδυμάτων διηθηθὲν διὰ τῆς τέφρας ὕδωρ. Συνών. ἀλίσσιβα, σταχτόνερο.

***ἀθογάττουλλο** τό, ἀθοκάτσουλλο Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄθος καὶ γαττούλλι, παρ' ὃ καὶ κατσοῦλλι.

Ἡ γαλῇ ἢ διαρκῶς καθημένη παρὰ τὴν ἐστίαν : Σὰν τὸ ἀθοκάτσουλλο εἶσαι (ἐπὶ τοῦ μὴ ἀπομακρυνομένου τῆς ἐστίας, ἥτοι τοῦ ὀκνηροῦ).

ἀθοκακομοίρης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄθος καὶ τοῦ ἐπιθ. κακόμοιρης.

1) Ὀκνηρὸς (οἶονεὶ ὃ παρὰ τὴν ἐστίαν διατρίβων, ὃ παρὰ τὴν τέφραν διαιτώμενος). 2) Ἀθλιός, ἐλεεινός, Συνών. ἀθαλοκακομοίρης, ἀθομοίρης, ἀθοπούτης, σταχτοπιτιτούρης, σταχτοπούτης. Πβ. *ἀθογάττουλλο, ἀθοπιτιτάλης.

ἀθοκόπη ἡ, ἀμάρτ. ἀθ-θουκόπη Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-κόπη. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 22 (1913) 246.

Σποδός, τέφρα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄθος.

ἀθοκούφη ἡ, Κρήτ. ἀθ-θοκούφη Ρόδ. ἀθεκούφη Ἰκαρ. ἀσ-σεκούφη Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄθος καὶ τοῦ κούφη θηλ. τοῦ ἐπιθ. κοῦφος. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 1,198 καὶ 5,19. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀθρακούφη (κατὰ ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνῶ 30 (1919), Λεξικογρ. Ἀρχ. 27 κέξ. ἐκ τοῦ ἄθος καὶ κύπη).

1) Σποδός, τέφρα Ἰκαρ. : Δὲν ἔχω ἀθεκούφη νὰ πλένω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄθος. 2) Ὀπὴ τοῦ κλιβάνου, πρὸς ἣν φέρεται ἐξαγομένη ἡ τέφρα Κρήτ. Ρόδ. Συνών. ἀθρακάλη 2, ἀθρακοῦ 2, σταχτολόγος. β) Τὸ παρὰ τὴν ἐστίαν κοίλωμα ἔνθα φέρεται ἡ τέφρα Ἰκαρ.

ἀθοκούφι τό, Κρήτ. ἀθεκούφι Ἰκαρ. ἀτεκούφι Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀθοκούφη.

1) Σποδός, τέφρα Ἰκαρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄθος. 2) Ἡ μετὰ θερμοῦ ὕδατος μειγνυομένη τέφρα χρησιμεύουσα πρὸς καθαρισμὸν διαφόρων σκευῶν ἢ ἐνδυμάτων Κρήτ.

ἀθοκυλίω ἀμάρτ. ἀθ-θουκυλίω Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄθος καὶ τοῦ ρ. κυλίω.

Κυλίω ἐν τῇ τέφρᾳ.

ἄθολος ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. κ. ἀ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄθολος.

Ὁ μὴ τεθολωμένος, ὁ διαυγὴς ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Κατέφτη μ', ἄθολο γυαλί, | μὴ φέξης ἀλλουνοῦ νὰ δῇ Κρήν. Συνών. ἀθόλωτος.

ἀθόλωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀθόλουτους Μακεδ. ἀθέ- ουτε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀθόλωτος.

Ἀθολος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Φεγγάρι μοι ὀλόχρυσά τσαὶ δροσερὰ λουλούδια,
αὐγερινοὶ ἀθέουτοι τῇ νειᾷ μοι τραγούδια
(μοιρολ.) Τσακων.

ἀθομαντήλα ἡ, ἀμάρτ. ἀθομαδήλα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄθος καὶ μαντήλα.

Ὑφασμα, εἰς τὸ ὅποιον τίθεται ἡ τέφρα κατὰ τὴν πλῆσιν τῶν ἐνδυμάτων : Φέρε τὴν ἀθομαδήλα ν' ἀθοβουγαδιάσωμε. Συνών. *ἀθητερός 2, ἀθόπαννο, μπουγαδόπαννο, σταχτόπαννο.

ἀθομοίρης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄθος καὶ μοῖρα κατὰ τὸ κακομοίρης, δι' ὃ ἰδ. κακόμοιρος.

1) Ὀκνηρὸς (οἶονεὶ ὃ παρὰ τὴν ἐστίαν διατρίβων, ὃ παρὰ τὴν τέφραν διαιτώμενος) : Ἀθομοίρης ἐκείνοσέ!

2) Ἀθλιός, ἐλεεινός.

Συνών. ἀθαλοκακομοίρης, ἀθοκακομοίρης, ἀθοπούτης, σταχτοπιτιτούρης, σταχτοπούτης. Πβ. *ἀθογάττουλλο, ἀθοπιτιτάλης.

ἀθομπουγάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀθοβουγάδα Κρήτ. ἀθο- βούγαδο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄθος καὶ μπουγάδα.

Ἡ μετὰ τὴν πλῆσιν ἄχρηστος τέφρα : Πετῶ-ρίχνω τὴν ἀθοβουγάδα.

ἀθομπουγαδιάζω ἀμάρτ. ἀθοβουγαδιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀθομπουγάδα.

Περιχέω τὰ ἀσπρόρρουχα διὰ θερμοῦ ὕδατος διηθηθέντος διὰ στάκτης : Φέρε τὴν ἀθομαδήλα ν' ἀθοβουγαδιάσωμε. Συνών. ἀθοπαννιάζω.

ἀθοπαννιάζω ἀμάρτ. ἀθ-θοπαν-νιαζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄθος καὶ τοῦ ρ. παννιάζω.

Ἀθομπουγαδιάζω, ὁ ἰδ. : Χτὲς ἐθ-θοπάν-νιασεν ἡ μάνα μου.

ἀθοπάννισμα τό, ἀμάρτ. ἀθ-θοπάν-νιασμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀθοπαννιάζω.

Τὸ νὰ περιχέῃ τις τὰ ἀσπρόρρουχα διὰ θερμοῦ ὕδατος διηθηθέντος διὰ τέφρας : Καλὰ πῆγε σήμερα τ' ἀθ-θοπάν-νιασμα.

